

De badjas

(Broken up)

Blijspel in drie bedrijven

door

NICK HALL

vertaling

Lies Sotthewes

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE BADJAS - BROKEN UP** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **NICK HALL** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

**Copyright: © 1978, 1979 by Nick Hall
Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv**

**Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl**

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363
1800 AJ Alkmaar
Telefoon 072 - 5112135
Website: www.ibva.nl
Email: info@ibva.nl
ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **4** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Gordon

Tom Owens

Meg Owens

Roger Egan

Het stuk speelt zich af in de woonkamer van Meg Owen's appartement

EERSTE BEDRIJF	- Dinsdagavond
TWEEDE BEDRIJF	- Vrijdagavond
DERDE BEDRIJF	- Zaterdagochtend

DECOR:

De woonkamer van een klein, modern appartement in een flatgebouw in een provinciestedje. Rechtsachter is de voordeur, misschien op een verhoogd gedeelte. Rechtsvoor leiden tuindeuren naar een kleine patio. Om het zicht door de tuindeuren eenvoudig te houden, zou de patio omheind kunnen worden door een schutting of een heg. Linksachter een deur naar de keuken, als het kan een klapdeur of saloondeurtjes. Linksvoor een deur naar de slaapkamer en de badkamer. Het is een modern appartement, geschilderd in tamelijk neutrale tinten. Het is ongemeubileerd. Als het doek opgaat is de kamer helemaal leeg op een pas geïnstalleerde telefoon na, die tussen de keuken- en de slaapkamerdeur hangt/staat. Er valt licht van buiten door de tuindeuren. We horen dat de sleutel in het slot van de voordeur wordt omgedraaid. Zonder dialoog vindt de volgende scène plaats.

EERSTE BEDRIJF

GORDON komt door de voordeur binnen. Hij is een aantrekkelijke jongeman in werkkleding. Hij doet de plafondlamp aan, draagt twee stoelen naar binnen, gaat naar de hal van het flatgebouw en komt terug met een grote kartonnen doos en een staande lamp. Dan haalt hij een grote koffer uit de hal en verdwijnt ermee in de slaapkamer.

TOM komt uit de hal binnensluipen. Hij is tien tot vijftien jaar ouder dan Gordon. Hij ziet er aardig uit op een wat slordige, verkreukelde manier. Hij kijkt rond, pakt de staande lamp en verdwijnt ermee naar de hal.

(Gordon komt uit de slaapkamer, gaat naar de hal en komt terug met een koffer en een identieke staande lamp. Hij zet de lamp neer en verdwijnt met de koffer naar de slaapkamer. Tom komt binnen, pakt de lamp en verdwijnt naar de hal. Gordon komt uit de slaapkamer, gaat naar de hal en komt terug met de twee staande lampen die hij neerzet. Gaat naar de hal en komt terug met een paar zware dozen. Wankelt naar de slaapkamer en gaat af. Tom komt uit de hal, pakt de twee lampen en verdwijnt weer. Gordon komt uit de slaapkamer, gaat naar de hal en komt terug met de twee lampen. Als hij ze neer wil zetten realiseert hij zich verwonderd dat hij dat al eerder heeft gedaan. Hij denkt even na en verdwijnt dan met de lampen naar de slaapkamer. Tom komt uit de hal, kijkt verbaasd dat de lampen er niet zijn. Gaat al zoekend naar de keuken. Gordon komt uit de slaapkamer en verdwijnt naar de hal. Tom komt uit de keuken en verdwijnt naar de slaapkamer. Gordon komt wankelend uit de hal met een bijzettafel en een vloerkleedje die hij lukraak in de kamer dumpt en verdwijnt weer naar de hal. Tom komt met beide lampen uit de slaapkamer. Hij hoort Gordon aankomen, zet vlug de lampen daar waar ze eerst stonden en stuift naar de keuken. Gordon komt uit de hal met een grote, zware doos waarop een etiket: Glas-Breekbaar. Hij ziet de lampen en laat de doos vallen, wat een enorm lawaai geeft. Hij kijkt rond in de kamer, ziet een stopcontact in de linkermuur tussen de slaapkamer- en de keukendeur. Zet een lamp dichterbij, zodat het snoer lang genoeg is, maar plugt nog niet in. Hij trekt aan het schakelaartje, of drukt op de knop al naar gelang uw lamp is, maar natuurlijk brandt de lamp nog niet. Hij gaat naar de slaapkamerdeur, slaat die met een knal dicht terwijl hij in de kamer blijft, tegen de muur gedrukt tussen de beide deuren. Hij houdt de stekker dicht bij het stopcontact. Tom komt steeds uit de keuken, ziet Gordon niet, gaat naar de lamp die Gordon heeft klaargezet en pakt de standaard beet. Gordon steekt snel de stekker in het stopcontact, waardoor de lamp

gaat branden. Tom geeft een kreet van schrik)

Tom: Ooooooh, mijn hart!

Gordon: Wat bent u aan het doen?

Tom: Ik heb een hartaanval.

Gordon: U wilt de lamp stelen.

Tom: Ik **wou** de lamp stelen. Maar **nu** heb ik een hartaanval!

Gordon: Waarom wilt u die lamp stelen, meneer Owens?

Tom: Ik steel hem niet. Hij is van mij, allebei. Daarom kun je niet zeggen dat ik hem steel - ze.

Gordon: U hebt gezegd dat uw vrouw, uw ex-vrouw, mevrouw Owens bedoel ik, ze mocht hebben.

Tom: Mijn vrouw. We zijn nog niet gescheiden. Mijn vrouw. Een positie die haar nog niet het recht geeft om mijn appartement te plunderen en er met mijn lievelingsleeslampen vandoor te gaan.

Gordon: U zei dat ze wat spullen kon meenemen. Daar was u het zelf mee eens.

Tom: Dit zijn niet wat spullen. Dit is een heel winkelmagazijn. Trouwens, ik heb maar twee leeslampen.

Gordon: *(haalt lijst uit zijn zak)* U hebt de lijst gezien. U hebt er mee ingestemd.

Tom: Laat eens zien. *(pakt het)* Ik had hem misschien moeten lezen. Nou, dit krijgt ze niet. En dat ook niet. Is ze niet goed bij haar hoofd? Over mijn lijk. Oké, we zullen meteen een paar dingen wegstrepen. Heb je een pen?

Gordon: Nee.

Tom: Oh. Nou, ze kan niet dit allemaal meenemen en ook nog beide leeslampen.

Gordon: Dan neemt u er toch allebei een?

Tom: Ze horen bij elkaar.

Gordon: Nu niet meer.

Tom: Trouwens, waar wil ze al die spullen laten? Het is maar een klein appartementje.

Gordon: Het is maar een klein lijstje.

Tom: En waarom moet ze nou net dit appartement? Precies tegenover mij?

Gordon: Het was te huur en het is geriefelijk.

Tom: Vraag je daarom zulke idioot hoge huren?

Gordon: Ik werk hier alleen maar: een beetje loodgietersklusjes, een beetje tuinonderhoud. Die buitensporige huur gaat naar McGregor Vastgoed.

Tom: Ze zei dat ze naar huis ging. Ze heeft een poosje bij haar vriendin Cynthia-de-alcoholica gelogeed en ze zei dat ze nu naar huis ging.

Gordon: Dit is haar huis.

Tom: Ik dacht dat ze ons huis bedoelde, aan de overkant van de hal. Waarom moet ze hierheen? Waarom niet naar de overkant, naar nummer 4A, waar ze vandaan komt? Naar mij.

Gordon: Misschien heeft het iets te maken met dat magere blondje waar u mee optrok.

Tom: Welk blondje, Donna? Donna is een van mijn studentes. En ze is niet echt mager.

Gordon: Ze is ook niet echt blond.

Tom: Het is een heel intelligent meisje met een middeltje van achtenveertig centimeter en we trokken niet met elkaar op.

Gordon: Wat deden jullie dan?

Tom: Gewoon, eh....je weet wel.

Gordon: Dat dacht ik al.

Tom: Ik bedoel niet, dat we eh...je weet wel. Ik bedoel, wij eh.... je snapt wel wat ik bedoel.

Gordon: Jaja.

Tom: Dat bedoel ik helemaal niet. *(Gordon doet de lamp uit. Plugt de andere lamp in. Rolt het vloerkleed uit en legt het neer, waarbij hij de nodige dingen verzet)* Heb je haar nog gezien?

Gordon: Dat magere blondje? Nee, die heb ik niet gezien...

Tom: Niet dat magere blondje - eh..Donna. Meg, mijn vrouw. Heb je die gezien?

Gordon: Ja, vanmorgen.

Tom: Hoe was het met haar?

Gordon: Goed. Ze leek heel opgewekt. Ze heeft een afspraak vanavond.

Tom: Een afspraak? Bedoel je bij de tandarts of de kapper of zo?

Gordon: Nee, ik bedoel een afspraakje met een vriend.

Tom: Met een man bedoel je?

Gordon: Dat lijkt me wel logisch, hè?

Tom: Oh, God! Mag ik je iets vragen, Gordon? Ben je ook wel eens gescheiden?

Gordon: Zeker.

Tom: *(bezorgd)* Denk je dat ik nu opeens alimentatie moet gaan betalen?

Gordon: Mevrouw Owens heeft toch een baan?

Tom: Ja. Ze kan zich best een paar nieuwe leeslampen veroorloven.

Gordon: Ik denk niet dat u alimentatie hoeft te betalen. Hebben jullie dat dan niet allemaal besproken?

Tom: Eh, ja.

Gordon: En wat zei ze?

Tom: Tsja, we hebben heel vaak gepraat. Misschien niet zo vaak, soms, één keer. Nou ja, haar advocaat praat met mijn advocaat.

Gordon: Wie is uw advocaat?

Tom: Johnson.

Gordon: En de hare?

Tom: Johnson.

Gordon: Die eet dan mooi van twee walletjes, hè?

Tom: Hij heeft haar heel ingewikkelde brieven vol vaktaal gestuurd, maar de essentie was geloof ik, geen alimentatie en bekijk het verder maar. *(terwijl Gordon aan het werk is, hangt Tom doelloos rond en loopt Gordon voortdurend voor de voeten)*

Gordon: Nou, ziet u wel. U bent vrij man. U kunt net zoveel magere blondjes oppikken als u wilt.

Tom: Donna is verhuisd. Ze doet ergens anders eindexamen. Ik moet haar nog wel helpen met een werkstuk over een of andere beroemde dichter. Weet je wat het is? Ik vind dat ik nog een kans verdiend heb.

Gordon: Moet het wel een blondje zijn?

Tom: Nee, het hoeft geen blondje te zijn. En ook niet mager. Ik wil dat Meg me nog een kans geeft.

Gordon: Hoor eens, meneer Owens....

Tom: Tom.

Gordon: Tom. Ik denk dat het daar te laat voor is. Geloof me. Ik heb het ook allemaal meegemaakt en doorgemaakt en wat u - jij moet doen, is de hele zaak vergeten.

Tom: Maar, het stelde helemaal niet zoveel voor. Ik bedoel, Donna en ik, dat was niet serieus, het overkwam ons toevallig. We hebben maar eh een keer, of twee keer, eh, je weet wel.

Gordon: Ja-ja.

Tom: Het stelde niks voor. Maar nu is het al een week of zes een grote chaos. Ik heb al ik weet niet hoe lang geen fatsoenlijke maaltijd gehad.

Gordon: Zes weken.

Tom: Zo ongeveer. Maar wat is nou zes weken vergeleken met jaren en jaren en jaren? Ik bedoel, moeten we al die jaren maar weggoeien omwille van die armzalige zes weekjes? Ik wil haar terug.

Gordon: Waarom?

Tom: Waarom? Dat weet ik niet. *(kleine pauze)* Ik wil haar gewoon terug.

Gordon: Geen kijk op.

Tom: Dan wil ik de beide leeslampen.

Gordon: Waarom neem je er niet gewoon één?

Tom: Nou ja, goed dan.

Gordon: Welke?

Tom: Deze. *(trekt aan de schakelaar. Er gebeurt niets)* Die.

Gordon: Ik geloof dat ik wel weet wat er met jullie huwelijk aan de hand was.

Tom: *(staat op punt met lamp weg te gaan)* Zit er maar niet over in. Ik maak het wel weer in orde met mijn huwelijk.

Gordon: Hoe dan?

Tom: *(achteloos)* Ik breng wat bloemen voor haar mee. *(bij voordeur)* Ik zal wel zien...oh, hemel!

Gordon: Wat is er?

Tom: Daar heb je haar.

Gordon: Waar?

Tom: Hier! Ik wil niet met haar praten. Ik bedoel, ik wil wel met haar praten, maar niet nu. Nu wil ik er alleen maar met de lamp vandoor. Wat moet ik doen?

Gordon: Ga door de patio.

Tom: *(haast zich)* Oh,ja. Goed idee. Niks zeggen over de lamp, hoor! Zeg maar, dat je hem bent kwijtgeraakt. Nee, zeg maar, dat je hem niet kon vinden. Zeg maar, dat het mijn lamp is en dat ik hem wil houden. Maar niet zeggen dat ik het weer ga goedmaken; dat moet een verrassing zijn! *(Tom gaat door de patiodeuren af met de lamp. Meg komt door de voordeur binnen. Ze is een aantrekkelijke, goed geklede vrouw, ongeveer even oud als Tom. Ze heeft twee gloednieuwe, vrolijk gekleurde lampenkappen bij zich)*

Meg: Hai, Gordon. Kijk eens. Op weg hier naartoe viel mijn oog erop en ik kon de verleiding niet weerstaan. Ik had ze niet echt nodig, maar ze zijn zo vrolijk en ik dacht dat er twee lampen waren.

Gordon: *(weet zo gauw geen antwoord)* Oh...

Meg: Ik weet zeker dat er twee lampen waren, ik heb er jaren en jaren mijn leven mee gedeeld.

Gordon: Eh, ja...eh...

Meg: En ze kleuren mooi bij de bank. Waar is de bank?

Gordon: Ze hebben opgebeld - die meubelzaak belde op - dat ze morgen pas konden afleveren. Nog een geluk dat uw telefoon al is aangesloten. *(gedurende deze scène brengt Gordon nog wat spullen naar binnen vanuit de hal. Sommige dingen legt hij op de stoelen)*

Meg: Ik had misschien beter nog een nachtje bij Cynthia kunnen blijven, maar ik was dat gepraat over haar ex-mannen en dat gedrink van haar meer dan zat. Ik ben niet van plan om hele avonden over mijn ex-man te gaan praten. Heb je hem nog gezien?

Gordon: Wie?

Meg: Mijn ex-man.

Gordon: Oh, ja. Toen ik de spullen op ging halen. Hij stond zijn sokken te strijken.

Meg: Sokken hoef je niet te strijken.

Gordon: Dat heb ik hem ook verteld.

Meg: Dit is het dus. Mijn nieuwe tehuis. Het ziet er nog niet erg huiselijk uit.

Gordon: Dat komt nog wel. Als de bank er is en u alles hebt uitgepakt.

Meg: Dat zal me wel niet in tien minuten lukken, hè?

Gordon: Nee, hoezo?

Meg: Er komt iemand op bezoek.

Gordon: Oh, ja. Uw afspraakje. Weet hij dan niet dat u vandaag verhuist?

Meg: Ik heb hem nog nooit gezien. Hij is een vriend van

Cynthia van buiten de stad. Hij schrijft. Boeken over huwelijk en scheiding. Het is een blind date. Ik lijk wel niet goed wijs. (*ergens gedurende bovenstaande heeft Meg de lampenkap verwisseld*)

Gordon: Zo, alles is binnen. Niet op zijn plaats, maar wel binnen.

Meg: Mooi. Bedankt. Kan ik later een cheque voor je uitschrijven?

Gordon: Tuurlijk. En als u hulp nodig hebt dan roept u me maar. Of als dat kraantje nog harder gaat lekken.

Meg: Bedankt. Oh, zeg, Gordon?

Gordon: Ja?

Meg: Jij bent ook al eens gescheiden, hè?

Gordon: Ik doe bijna niet anders.

Meg: Wie zijn schuld was het?

Gordon: Welke keer?

Meg: Hoe vaak ben je dan gescheiden?

Gordon: Drie keer.

Meg: Heeft het je leven verwoest?

Gordon: Nee. Het wordt een sleur. Ik moet steeds een nieuwe stereo-installatie kopen. Ik weet niet waarom, maar zij krijgen het altijd voor elkaar dat ze de stereo mogen houden. Ze zouden de stereowetten moeten veranderen.

Meg: Hoor eens, eh, ik wil niet onbescheiden zijn of me ergens mee bemoeien of zo, maar jij maakt toch wel eens een afspraakje, hè? Ik bedoel, ik weet niet hoe ze het tegenwoordig noemen, maar je gaat toch wel eens uit met iemand - met een meisje?

Gordon: Tuurlijk.

Meg: Hoe gaat dat?

Gordon: Hoe dat gaat?

Meg: (*zenuwachtig gehaast*) Wat doe je op zo'n afspraak? Ik ben al zolang getrouwd. Getrouwde mensen hebben geen afspraakjes

meer.

Gordon: Tsja!

Meg: Ik bedoel, mijn laatste afspraakje was voor een schoolbal. Alle jongens hadden een wit jacquet gehuurd en mijn corsage viel de hele tijd van mijn jurk.

Gordon: Mevrouw Owens...

Meg: Meg. Ik begin helemaal opnieuw. Zeg maar gewoon Meg.

Gordon: Meg, het is helemaal niet moeilijk.

Meg: Hoe ontmoet jij meisjes?

Gordon: In een Jaguar.

Meg: Hoe gaat dat dan?

Gordon: Ik rij er gewoon in rond.

Meg: Ik geloof best dat dat werkt, maar ik kan me geen Jaguar veroorloven. Wat doe je op zo'n afspraak?

Gordon: Wat je doet?

Meg: Ik bedoel, doen je vriendinnetjes, eh, gaan jullie, eh, is het....Mag je....?

Gordon: Ja hoor, meestal duiken we de koffer in.

Meg: *(geschockeerd)* Dat vroeg ik helemaal niet!

Gordon: Maar dat wilde je wel weten.

Meg: Niet waar. Stel je voor. Zoiets persoonlijks en intiems. Ja, dat wou ik eigenlijk weten.

Gordon: Dat dacht ik al.

Meg: Maar... hebben ze het gevoel....dat het moet? Wordt het verwacht?

Gordon: *(op weg naar de voordeur)* Je doet gewoon waar je zin in hebt. Maak je toch niet zo druk. Misschien wil hij je alleen maar een leuke avond bezorgen.

Meg: Oh. Maar waar? Ik bedoel, hij komt hier niet vandaan, hij kent hier de weg niet. Waar neem jij een dame mee naar toe als je haar een leuke avond wilt bezorgen?

Gordon: Naar mijn huis. *(gaat af door voordeur)*

Meg: *(opgewekt)* Ik doe gewoon waar ik zin in heb. *(bezorgd)* Maar waar heb ik zin in? *(pakt de oude lampenkap op, overziet de kamer, haalt hulpeloos de schouders op en verdwijnt naar de keuken. Er wordt aan de voordeur gebeld. Meg komt haastig terug uit de keuken. Ze blijft even staan om aan haar haar te duwen en doet nog een knoopje van haar bloes los. Ze doet de deur open. Daar staat Tom met een oude, rode badjas over zijn arm. Hij heeft ook wat papieren bij zich die getekend moeten worden)*

Tom: Hallo!

Meg: Oh, ben jij het.

Tom: Wie had je dan verwacht?

Meg: Iemand anders. *(ze gooit de deur voor zijn neus dicht. Boos doet ze het knoopje weer dicht. Er wordt weer gebeld. Ze reageert er niet op. Er wordt nu heftig gebeld. Razend loopt ze naar de deur en roept door de dichte deur)* Ga bij die deur weg. Hoepel op. Laat me met rust. We hebben elkaar niks te zeggen. Als je niet ophoudt met aan te bellen schakel ik mijn advocaat in. En die zal dan tegen die van jou zeggen dat ze jou moeten vertellen dat je bij die deur moet wegblijven! We hebben elkaar niks te zeggen. Is dat duidelijk? We hebben geen relatie meer met elkaar en ik ben niet van plan om op een vriendelijke, beschaafde manier een relatie te onderhouden die we niet hebben. *(gedurende die laatste zin is Tom via de open patio-deuren naar binnen geslopen. Hij heeft behalve de badjas en de brieven een schamel bosje margrietten in de hand. Ze ziet hem niet)* Ik wil niet alleen wettig van jou gescheiden zijn, maar ook in werkelijkheid, geografisch, het liefst wou ik dat er een oceaan tussen ons was. Dus hoepel op!

Tom: Hai, wil je een paar margrietten?

Meg: *(geschrokken)* Ga weg!

Tom: Hoor eens, ik vind je wel een beetje vijandig en dat is ook wel te begrijpen, maar we moeten een paar dingen bespreken.

Meg: Zoals?

Tom: *(laat de brieven zien)* Het tekenen van de laatste papieren.

Meg: De laatste papieren? *(neemt ze aan)* En dat is het dan? We zijn gescheiden?

Tom: *(neemt ze terug)* Als ze ondertekend zijn, anders niet.

Meg: Ik pak een pen. *(doet dat)*

Tom: Ik heb Johnson vandaag gesproken en die zei, neem ze maar mee naar huis, onderteken ze en breng ze morgen maar langs.

Meg: En dan zijn we gescheiden?

Tom: In feite zijn we gescheiden zo gauw we getekend hebben.

Meg: Hier heb ik een pen.

Tom: Ik hoop dat je Johnsons honorarium hebt.

Meg: Waar moet ik tekenen?

Tom: Het is een heel grote stap, hoor. Een belangrijke gebeurtenis. Net zoiets als trouwen, maar dan andersom. We moeten er heel goed over nadenken.

Meg: Waar moet ik tekenen?

Tom: Ik heb geen pen bij me.

Meg: Ik heb een pen.

Tom: Daar. Onderaan. *(ze haalt diep adem, wil tekenen, houdt op)*

Meg: Dat zul je nou altijd zien!

Tom: Wat is er? Ben je je naam vergeten?

Meg: Er zit geen inkt meer in.

Tom: Nou, morgen dan maar.

Meg: Ik heb wel een potlood.

Tom: Met potlood is het niet rechtsgeldig. Dat is niet blijvend.

Meg: Ik zal hard drukken.

Tom: Dat geldt niet voor het gerecht. Het enige wat voor het gerecht geldt is inkt... of bloed.

Meg: Ik zal een mes pakken.

Tom: We kunnen het morgen wel doen.

Meg: Moet ieder zijn eigen bloed gebruiken, of kunnen we allebei jouw bloed nemen?

Tom: Waarom heb je zo'n haast?

Meg: Tom, we tekenen die papieren vanavond al moet ik er een ader voor opensnijden. Ik ga een mes halen.

Tom: Hou op met je messen! Als je zo'n haast hebt zoek dan maar een andere pen.

Meg: Ik heb geen andere pen. Weet je nog toen we de spullen verdeelden? Ik kreeg de gemberpot en jij de pennen.

Tom: Hoor eens, die papieren kunnen toch morgen pas ingeleverd worden, we doen het meteen morgenochtend. Maar we moeten eerst nog wat zaken afhandelen.

Meg: Wat voor zaken?

Tom: De gezamenlijke verzekeringspolissen, de American Express rekening, de reparatie van mijn badjas.

Meg: *(ongelovig)* Zeg dat nog eens.

Tom: De gezamenlijke verzekeringspolissen...

Meg: Van die badjas...

Tom: *(laat het haar zien)* Oh, er is alleen maar een naadje los. Onder de arm. Het zijn maar een paar steekjes, denk ik.

Meg: Tom, wij zijn uit elkaar. En zo gauw we die papieren getekend hebben met een of ander rechtsgeldig spul zijn we volledig en voorgoed gescheiden en dan kun je tot Sint Juttemis wachten met je badjas.

Tom: Tegen die tijd hangt de hele mouw er uit.

Meg: Nou, waarom laat je het Donna niet doen?

Tom: Wie?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto